

Сусіди-недрузи

Олег Паламарчук

З діда-прадіда виходив український селянин-хлібороб на росяних досвітках до ниви-годувальниці. Щедра земля — чорнозем! Жити б селянинові у добрі і злагоді, та не потрапляв той вистражданий білий хліб на стіл родинний. Приходив панський екзекутор — і плоди селянської праці йшли до чужих засіків.

Впорався з нормою — іди з Богом, а не впорався — готуй спину під батоги!

Щоб пригасити біль, зайшов селянин-хлібороб у корчму оковитою очі залити.

— Чуєш, сину Мойсея, — звернувся він до корчмаря, — розумний ви народ, євреї. Христос, Бог наш, вашого роду... Ось я в полі спина не розгинаю увесь свій вік. І батько мій у праці сконав, і дід, та й сина така ж доля чекає. Працюємо, як воли, а що маємо? Усе клятий ворог забирає, ще й глузує з нас! За що ми, чесні хлібороби, так караємося?

Єврей-корчмар лукаво посміхнувся:

— Ти чоловіче, тут сидиш у мене, а твій сусід Степан оре поле і на твою межу скибу перевертає.

— Як?! — почервонів від озлоби селянин, і посипалися лайки: — А дідько би його взяв! А щоб у нього руки повсихали! А щоб худоба вся його здохла!

— Ось! Ось тому ви із діда-прадіда ворогів та панів годуєте, що самі за скибу землі один одного зі світу звести готові!